

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA LEŚNICTWA

Nr 3 — Warszawa, dnia 1 czerwca 1948 r. — Rok III

TREŚĆ:

OKÓLNIKI — Str.

Poz. 15 Okólnik Ministerstwa Leśnictwa Nr 5 z dnia 8 maja 1948 r. Zn. spr. II/org..004/28 50

PISMA OKÓLNE

Poz. 16 Pismo okólne Ministerstwa Leśnictwa z dnia 18 kwietnia 1948 r. Zn. I/P1-063/1 w sprawie przebudowy ustroju przemysłu drzewnego 51

Poz. 17 Pismo okólne Ministerstwa Leśnictwa z dnia 5 maja 1948 r. Zn. spr. III. H. O. 2351/3 w sprawie zieleni dla celów dekoracyjnych 61

Poz. 18 Pismo okólne Ministerstwa Leśnictwa z dnia 12 maja 1948 r. Zn. spr. III. Pos. 100/25 w sprawie organizacji Komisji Zalesień i Zadrzewień 61

Poz. 19 Pismo okólne Ministerstwa Leśnictwa z dnia 20 maja 1948 r. Zn. Pr/Og/007/3/48 w sprawie opłat skarbowych od korespondencji handlowej 64

Poz. 20 Cennik Nr 4 użytków z łowiectwa obowiązujący na terenach Lasów Państwowych od dnia 1 czerwca 1948 r. aż do odwołania 65

Poz. 21 Pismo okólne Ministerstwa Leśnictwa z dnia 28 maja 1948 r. Zn. V/Łow./435/1 w sprawie hodowlanego (selekcyjnego) odstrzału zwierzyny płowej w Lasach Państwowych w okresie 1948/49 68

Uwaga:

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej ukazały się następujące akty ustawodawcze, dotyczące resortu leśnictwa:

dekret z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939 r. — 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 138);

dekret z dnia 26 kwietnia 1948 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 165).

OKÓLNIKI

Poz. 15

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER LEŚNICTWA

Warszawa, dnia 6 maja 1948 r.

Zn. spr. II/Org. 004/28

OKÓLNIK Nr 5

Biuro Kontroli przy Radzie Państwa zwróciło uwagę, że o czynnościach kontrolnych dokonywanych na różnych szczeblach aparatu administracyjnego brak jest śladów w aktach kontrolowanej jednostki. Utrudnia to orientację kontrolerów delegowanych przez właściwe władze lub urzędy i powoduje nadmierne obciążenie administracji przez zbyt częste kontrolowanie niektórych działów z równoczesnym uszczerbkiem kontroli w innych działach pracy.

Na podstawie zarządzenia wydanego okólnikiem Nr 17 w powyższej sprawie przez Prezesa Rady Ministrów z dnia 19. IV. 1948 r. Nr O. II. K-1/30/47

zarządzam

wprowadzenie z dniem 1 lipca 1948 r. „książek kontroli" mających na celu prowadzenie ewidencji dokonywanych kontroli i kontrolowanych działów pracy według załączonego wzoru, **niezależnie od prowadzonych przez jednostki mnie podległe „ksiąg rewizji i poleceń".**

„Książkę kontroli" prowadzić będą dyrekcje L. P. oraz podległe im nadleśnictwa i inne jednostki organizacyjne szczególne.

Polecam wszystkim podwładnym pracownikom wykonywującym kontrolę i inspekcję w dyrekcjach L. P., nadleśnictwach i innych jednostkach organizacyjnych szczególnych wypełnianie w książkach kontroli rubryk 1—7, a prowadzącym „książkę kontroli" wypełnianie rubryki 8 i 9-tej.

Prowadzenie „książki kontroli" w dyrekcjach L. P. zlecić należy kierownikom Biura Inspekcji, w nadleśnictwach — nadleśniczym, a w jednostkach organizacyjnych szczególnych — ich kierownikom, którzy winni przedkładać je do wglądu i wypełniania wykonującym kontrolę.

MINISTER
(—) Podedworny

WZÓR KSIĄŻKI KONTROLI

1	2	3	4 i 5		6	7	8	9
L. p.	Nazwisko i imię tytuł służbowy kontrolującego	Delegowany przez (wystawca, data, Nr delegacji służbowej)	Czas trwania czynności		Wyszczególnienie skontrolowanych działów pracy wraz z określeniem charakteru czynności kontrolnych	Podpis kontrolującego	Podpis kierown. kontrolowanej jednostki	Miejsce przechowania protokółów kontroli i zarządzeń pokontrolnych
			początek	zakończenie				

PISMA OKÓLNE

Poz. 16

MINISTERSTWO LEŚNICTWA

Znak: I/P1-063/1

Warszawa, dnia 18 kwietnia 1948 r.

Sprawa: przebudowy ustroju przemysłu drzewnego.

W okresie organizacyjnym swej działalności administracja lasów państwowych miała za zadanie jak najprędsze uruchomienie jak największej ilości zakładów przemysłowych, z mniejszym uwzględnieniem motywów natury ekonomicznej i planowej. Powyższe założenie było spowodowane koniecznością przerobu maksymalnej ilości surowca w celu pokrycia pilnych potrzeb życia gospodarczego kraju oraz racjonalnego zużytkowania znajdującego się w lesie drewna remanentowego. Stan ten w wielu dyrekcjach Lasów Państw. istnieje i w chwili obecnej, przy czym częstokroć dyrekcje L. P. projektują, a w niektórych wypadkach i wykonują roboty inwestycyjne i remontowe w takich zakładach, istnienie których jest nieprzeanalizowane pod kątem widzenia celowości gospodarczej i które w wielu wypadkach będą musiały ulec likwidacji ze względów czy to na niedostateczne bazy surowcowe, czy też nieopłacalność finansową, spowodowaną nadmiernymi kosztami transportu, czy też na brak odpowiednich placów i przestarzałe urządzenia.

W miarę postępu stabilizacji życia gospodarczego kraju oraz pogłębienie gospodarki planowej, wyżej wymieniony stan przemysłu nie może nadal istnieć i wymaga przeprowadzenia gruntownej reorganizacji ustroju tego przemysłu, podległego administracji lasów państwowych.

Już założeniem planu inwestycyjnego na r. 1948 jest przeznaczenie prawie całej, preliminowanej na inwestycje przemysłowe kwoty na budowę, odbudowę i renowację zakładów przemysłowych, przeznaczonych do utrzymania w ruchu na stałe, ze względu na posiadanie przez te zakłady odpowiednich zapleczy surowcowych oraz dogodnych warunków terenowych i sytuacyjnych. Powyższe wytyczne są zgodne z założeniem Ministerstwa Leśnictwa, że doraźne odbudowy i rozbudowy nie mogą obecnie mieć miejsca i że środki przyznane na inwestycje winny być przeznaczone tylko na budowę i rozbudowę zakładów w ramach planu racjonalnej koncentracji przerobu surowca.

Wyżej wymienione powody dostatecznie jasno uzasadniają konieczność natychmiastowego przystąpienia przez dyrekcje okręgowe L. P. do prac nad sporządzeniem planu racjonalnego rozmieszczenia zakładów przemysłowych, a co za tym idzie koncentrację przerobu surowca oraz przebudowę ustroju przemysłu drzewnego.

W związku z powyższym Ministerstwo Leśnictwa poleca dyrekcjom L. P. natychmiast przystąpić do opracowania planu racjonalnego rozmieszczenia zakładów przemysłowych na najbliższe dziesięciolecie dla swoich okręgów w oparciu o następujące wytyczne:

1. Posiadanie przez zakład odpowiedniej bazy surowcowej oraz dostosowanie możliwości produkcyjnej do możliwości zaopatrzenia zakładu w surowiec z tej bazy.
2. Ścisłe przeanalizowanie warunków dostawy surowca, ze szczególnym uwzględnieniem odległości zakładu od bazy, stanu dróg, rodzaju transportu oraz kosztów dostawy.
3. Przeznaczenie produkcji zakładu (całkowicie lub częściowo) na rynek miejscowy lub ogólno-krajowy, a w związku z tym położenie zakładu względem dróg transportowych fabrykatu, ze szczególnym uwzględnieniem finansowej strony ekspedycji.
4. Posiadanie przez zakład odpowiedniej bazy roboczej, z uwzględnieniem możliwości zatrudnienia pracowników w czasie okresu martwego.
5. Posiadanie przez zakład bazy środków transportowych (przy dowozie sprzężajem najemnym) lub też odpowiednich urządzeń i środków transportowych własnych (kolejki).
6. Posiadanie przez zakład odpowiednich do produkcji placów.
7. Posiadanie przez zakład odpowiednich maszyn i urządzeń technicznych oraz środków napędowych.

Rozwijając wyżej wymienione wytyczne należy wyjaśnić:

ad p. 1. Posiadanie przez zakład odpowiedniej bazy surowcowej i przystosowanie tego zakładu do możliwości bazy jest kardynalnym warunkiem istnienia zakładu i nie wymaga uzasadnienia. W celu odpowiedniego uzasadnienia powyższego dyrekcje L. P. sporządzą i dołączą do planu dla każdego projektowanego zakładu odpowiedni wykaz wg następującego wzoru, biorąc za podstawę możliwości rocznego zaopatrywania zakładu **w ciągu dziesięciolecia:**

Dyrekcja LP. Okręgu . . . . . . Wzór Nr 1/PP

Zestawienie
bazy surowcowej dla zakładu

L. p.	Nadleśnictwo	Rodzaje drewna rocznie			Przec. odległości od bazy surowców. km	Rodzaj i stan dróg	Rodzaj transportu	Przeciętne koszty transp. w odniesien. do 1 m^3
		Sosn. m^3	Św. m^3	Razem				
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1								
2								
3								
4								
Razem					x	x	x	x
Przeciętny koszt ogólny		x	x	x	x	x	x	

W razie otrzymania surowca z innej dyrekcji okręgowej L. P. aniżeli ta, do której należy zakład, w rubr. 2 wykazu wpisać obok nazwy nadleśnictwa również dyrekcję. Dla zakładów otrzymujących surowiec z kilku dyrekcji (fabryki sklejek, fabryki chemicznego przerobu), należy podać w tej rubryce tylko nazwę dyrekcji, przy czym w tym wypadku rubr. 7 wypełniać nie należy, jednak rubr. 9 należy wypełnić. Rubr. 3 i 4 podano przykładowo. Należy podać wszystkie odpowiednie rodzaje surowca, projektowanego do przerobu w danym zakładzie. Rubrykę 7 należy wypełnić przy drogach kołowych z tym, że oznaczenie w tej rubryce winno być następujące:

droga gruntowa	„G"	stan drogi dobry	„d"
„ bita	„B"	„ „ średni	„ś"
Szosa	„Sz"	„ „ zły	„z"
		„ „ b. zły	„zz"

Rubrykę 8 należy wypełnić przy każdym rodzaju transportu, z zaznaczeniem:

drogowy zmechanizowany	„zm"
kolejka stała własna	„ks"
„ przenośna własna	„kp"
spław	„sp"
kolej normalnotorowa	„PKP"
kolejka obca	„kso"

Przy projektowaniu dwóch lub więcej rodzajów transportu należy podać ilość m^3 dla każdego rodzaju.

W rubr. 9 należy podać przeciętne ceny dowozu, obowiązujące na danym terenie obecnie dla każdego rodzaju transportu.

Przy dowozie środkami zmechanizowanymi, kolejkami oraz spławem całkowite koszty (z wyładunkiem i naładunkiem, oraz ew. transportem z bindugi do zakładu), przy przewozie kolejami i kolejkami P. K. P. lub innymi, obowiązującą taryfę oraz koszty dodatkowe (wyładunek, naładunek ew. koszty z kolei do zakładu). A więc podane koszty winny obejmować koszty ze zrębu do zakładu.

ad p. 2. Należyte przeanalizowanie warunków i kosztów dostawy surowca może być w wielu wypadkach czynnikiem decydującym w sprawie ekonomicznego uzasadnienia istnienia lub rozbudowy poszczególnych zakładów. Jako przykład można po-

dać dążność dyrekcji L. P. do zlikwidowania jednego tartaku i skierowania surowca do tartaku, obecnie niewykorzystanego produkcyjnie. W tym wypadku, o ile koszty transportu przekroczą zyski osiągnięte ze zmniejszenia kosztów przerobu, ogólnych, administracji i t. d., należy zastanowić się, naturalnie o ile w grę nie wchodzą inne czynniki, jak lepsze wyposażenie zakładu, dogodniejsze warunki konserwacji i t. d., czy zamierzenia te są celowe i czy nie należy pozostawić te dwa zakłady.

Przykład drugi: Projekt skasowania tartaku z jednoczesną rozbudową tartaku obok położonego. W tym wypadku będzie również decydującą zwyżka kosztów dostawy w porównaniu jej z obniżeniem kosztów przerobu, jaka zaistnieje po przeprowadzeniu koncentracji a przeciętną obecną, wyliczoną z obydwóch obecnie czynnych tartaków. Ministerstwo zastrzega, że podaje te dwa przykłady jedynie jako uzasadnienie ważności kalkulacji kosztów dowozu surowca. Nie należy przeto sugerować się przy projektowaniu planu rozmieszczenia przemysłu tylko tymi względami, pomijając nie mniej ważne czynniki, jak obniżenie kosztów własnych, lepsze wykorzystanie maszyn, lepszą wydajność surowca, spowodowaną zatrudnieniem fachowców, mniejsze zużycie opału i smarów i t. d., które to względy będą odgrywać b. dużą rolę przy projektowaniu przyszłego ustroju przemysłu drzewnego.

Przy analizowaniu kosztów dostawy surowca należy pamiętać o nienormalnych kosztach, jakie ponosi gospodarstwo leśne na dowóz w niektórych częściach kraju. Należy tutaj wziąć pod uwagę moment, że w niedługim czasie sytuacja na tym odcinku będzie ustabilizowana, a wobec powyższego kalkulacja musi być oparta na przewidywaniach dyrekcji L. P. co do kosztów transportu w danej okolicy.

Dane kalkulacyjne dostawy surowca są umieszczone w wykazie Nr 1/PP łącznie z określeniem zdolności produkcyjnej baz surowcowych.

ad p. 3. Przy projektowaniu rozmieszczenia zakładów przemysłowych nie można pominąć zagadnienia przeznaczenia produkcji danego zakładu.

Zasadniczym założeniem Ministerstwa jest dążenie do koncentracji przerobu surowca w zakładach większych, a tym samym produkujących na rynek ogólno-krajowy, z ewentualnym przeznaczeniem tylko części swojej produkcji na potrzeby rynku lokalnego.

Jednym z decydujących momentów planowania tutaj będzie położenie zakładu przy kolei lub arterii wodnej, a to ze względu na konieczność ekspedycji produktu. Należy tutaj uwzględnić posiadanie przez zakład własnej bocznicy lub portu, czy też położenie zakładu przy stacji kolejowej. W tym wypadku należy wziąć pod uwagę koszty transportu do tej stacji oraz dogodny załadunek produktu na wagony.

Dążenie do koncentracji przerobu surowca w zakładach większych nie wyklucza ewentualności zaprojektowania tam, gdzie będzie to gospodarczo uzasadnione, zakładów mniejszych, których produkcja będzie przeznaczona bądź na rynek ogólno-krajowy, a wówczas podporządkowanych wyżej wymienionym wytycznym, podanym w tym punkcie, bądź też pracujących na potrzeby rynku lokalnego. W tym wypadku decydujące znaczenie będzie miała analiza zbytu lokalnego, która w poszczególnych wypadkach uzasadni potrzebę istnienia zakładu nawet zdala od linii kolejowych i stacji naładunkowych.

ad p. 4. Przy projektowaniu budowy nowych zakładów przemysłowych, względnie rozbudowy takowych należy również rozważyć kwestię zabezpieczenia dla zakładu niezbędnej siły roboczej. W tym celu należy przeanalizować możliwość pokrycia zapotrzebowania siły roboczej przez element miejscowy, rozładowania ewent. istniejącego bezrobocia, konieczność sprowadzenia pewnej ilości pracowników z innych okolic oraz zabezpieczenia im mieszkań na miejscu. Ze względu na to, że przemysł drzewny podległy Ministerstwu Leśnictwa jest w większości wypadków przemysłem sezonowym (tartaki) i praca w nim winna być skrócona ze względu na kalkulację przetarcia do pewnego okresu roku (za wyjątkiem tartaków o składowiskach surowca wodnych), należy tam, gdzie istnienie takiego składowiska jest niemożliwe, przeanalizować również sposób zatrudnienia stałych ro-

botników przy innej pracy (w lesie, w zakładach dodatkowych, w rolnictwie i t. d.) W tym celu dyrekcje L. P. wypełnią niżej podany formularz.

Dyrekcja L. P. Okręgu........ Wzór Nr 2/PP.

Zestawienie zatrudnienia

L. p.	Nazwa i rodzaj zakładu	Potrzeba robotników	Pokrycie przez bazę miejsc.	Należy sprowadzić	Brak mieszkań dla ilości robotników	Przewid. okres pracy w roku	Przewid. sposób zatrudn. w okresie martwym	Uwagi
1	Tartak Zalewo	200	200	—	—	6	w lesie	
2	F-ka Płyt — Rudczany	180	—	180	120	12	—	
3	„ Sklejek Ełk	320	200	120	120	11		

ad p. 5. Przy ustalaniu rozmieszczenia zakładów należy przeanalizować rodzaj transportu projektowany w każdym wypadku, oraz możliwości pokrycia zapotrzebowania na środki transportowe. Projektowanie np. dowozu sprzężajem najemnym do zakładu, położonego przy dużej, niezaludnionej bazie surowcowej, będzie nie celowe, gdyż spowoduje zwiększenie kosztów dowozu przez włączenie do kalkulacji wozaków dalekich dojazdów do lasu. W tym wypadku należy zaprojektować sieć kolejek czy to stałych, czy też przenośnych, względnie użycie własnego taboru zmechanizowanego.

ad p. 6. Posiadanie przez zakład odpowiednich składów jest kwestią b. ważną i musi być należycie przemyślana przy projektowaniu rozmieszczenia zakładów. Należycie położone i wystarczające place to kardynalny warunek nie tylko dobrej konserwacji produkcji, zmniejszenia kosztów, lecz również możliwość należytego przyjęcia surowca w okresach natężenia dowozu, możliwość całkowitego wykorzystania tych okresów, oraz bezpieczeństwa i należytego zorganizowania pracy na składach.

W związku z powyższym dyrekcje L. P. sporządzają dla każdego zakładu projektowanego do utrzymania w ruchu szkic sytuacyjny placów w skali 1 : 1000 i dołączą do swego projektu jako wzór Nr 3/PP pod tytułem: Szkic sytuacyjny zakładu (tartaku) ....

ad p. 7. Ostatnim wreszcie momentem przy planowaniu rozmieszczenia zakładów jest przeanalizowanie sprawy odpowiedniego zabezpieczenia zakładu w maszyny i urządzenia mechaniczne oraz środki napędowe. W tym celu należy dokładnie zbadać stan tych urządzeń istniejący obecnie w zakładach, mających pozostać na przyszłość, oraz zaprojektować zmiany i uzupełnienia planowane w tych zakładach, jak również należyte wyposażenie zakładów nowych. Przy projektowaniu należy wziąć pod uwagę w pierwszym rzędzie urządzenia i maszyny znajdujące się w dobrym stanie z zakładów nieczynnych lub przeznaczonych do likwidacji i przewiezienia ich do zakładów projektowanych do utrzymania w ruchu. W powyższym celu dyrekcje L.P. sporządzą wykaz według następującego wzoru:

Dyrekcja L. P. Okr. .... Wzór Nr 4/PP

Wykaz
maszyn i urządzeń mechanicznych zakładów

Lp.	Nazwa i rodzaj zakładu	Nazwa, firma, stan i charakter obecnego wyposażenia	Ilość	Nazwa, firma i charakter projektowan. wyposażenia	Ilość	Projekt. źródło pokrycia
1	2	3	4	5	6	7

Po ustaleniu wyżej wymienionych danych dyrekcje L. P. przystąpią do sporządzenia zestawienia zakładów przemysłowych, projektowanych do utrzymania w ruchu w ramach nowego ustroju przemysłowego, opartego na racjonalnym rozmieszczeniu tych zakładów i koncentracji przerobu surowca. Należy podkreślić, że pod pojęciem koncentracji nie należy rozumieć dążności do skomasowania do przerobu w jednym zakładzie jak największych ilości surowca bez przeanalizowania zagadnień dycydująco wpływających na należyte ujęcie tej sprawy, lecz dążenie do jak najlepszego przydziału do przerobu surowca, ciążącego do danego zakładu, z uwzględnieniem potanienia kosztów własnych, lepszej organizacji pracy, lepszego wykorzystania surowca i likwidacji zakładów zbędnych.

Należy przeto przy planowaniu uwzględnić istnienie dużych zakładów tylko tam, gdzie jest to możliwe, z równoczesnym pozostawieniem w innych miejscach zakładów średnich, a nawet małych. Przy planowaniu należy dążyć do przetarcia minimum 5.000 m³ surowca rocznie na jeden trak.

Należy również dążyć do wyodrębnienia tartaków przeznaczonych do przerobu liściastych od tartaków, przeznaczonych do przerobu iglastych. Zasadniczym momentem, który należy wziąć pod uwagę przy planowaniu przerobu surowca z drzew liściastych jest koncentracja przerobu tego surowca w dobrze wyposażonych i specjalnie przystosowanych do tego celu zakładach, możliwie dogodnie położonych względem baz surowcowych.

Przed przystąpieniem do sporządzenia ostatecznego planu należy ustalić z innymi dyrekcjami L. P. ilości surowca, przeznaczonego do przerobu w zakładach dyrekcji L. P. sporządzającej projekt oraz konieczność zaopatrywania w surowiec zakładów obcych, leżących na obszarze danej dyrekcji L. P.

Należy również ustalić sposób prowadzenia zakładów małych (dzierżawa lub administracja poręczająca), oraz obecny tytuł własności zakładu z punktu widzenia prawnego, oraz ilość, rodzaj i sposób prowadzenia (wydzielone lub niewydzielone) zakładów dalszej przeróbki.

Po ustaleniu powyższych danych Dyrekcje L. P. zaprojektują zestawienie projektowanych do utrzymania w ruchu na dziesięciolecie zakładów przemysłowych wg wzoru Nr 3/PP, dołączonego do niniejszego zarządzenia.

W „stanie obecnym" zestawienia należy podać tylko **zakłady czynne,** niezależnie od tego, czy są prowadzone we własnym zarządzie, czy też wydzierżawione lub oddane w administrację poręczającą. Dla tych ostatnich zakładów należy przy nazwie zakładu (rubr. 2) podać symbol „wyd." to znaczy wydzierżawione, lub „a" t. zn. administracja poręczająca.

W rubr. 3 i 12 należy podać, jaki prawny tytuł własności ma obecnie zakład, t. zn. własność przedwojenna a. l. p., upaństwowiony i znajdujący się w posiadaniu a. l. p., opuszczony, poniemiecki i t. d.

W rubr. 4 i 13 pod pojęciem maszyn głównych należy rozumieć maszyny zasadnicze fabryki, np. traki w tartakach, łuszczarki w fabrykach sklejek, prasa w fabryce płyt pilśniowych, retorty, ekstraktory, agregaty destylacyjne w zakładach chemicznego przerobu drewna i żywicy.

W rubr. 5 w stosunku do zakładów wydzierżawionych lub znajdujących się w administracji poręczającej należy podać tylko ilość surowca stanowiącego własność L. P. W rubr. 6 i 18 podać rodzaj zakładu dodatkowego, np. stolarnia, parkieciarnia i t. d., o ile zakład ten ma charakter dodatkowy, t. zn. znajduje się przy innym zakładzie zasadniczym.

W rubr. 8 należy umieścić wszystkie zakłady, projektowane w przyszłości do prowadzenia.

W rubr. 15 należy podać przeznaczenie produkcji na rynek ogólno-krajowy (k) i lokalny (l), z uwidocznieniem ilości produktu.

W rubr. 16 podać, czy tartak będzie dysponował bocznicą własną (b), portem własnym (p), wąskotorówką na plac naładunkowy (wp), dowóz na plac naładunkowy samochodami lub wozami (d) z podaniem ilości kilometrów (np. d 4 km).

W rubr. 17 podać czy zakład będzie prowadzony we własnej administracji (w), czy wydzierżawiony (wyd.), czy też oddany w administrację poręczającą (a).

W rubr. 19 podać czy projektuje się zakład dalszej przeróbki prowadzić w formie jednostki wydzielonej (w), czy też nie (nie).

Rubryka 20 charakteryzuje ilość surowca przerabianego przez zakład dodatkowy np. (200 m³ „s" 100 m³ „t"), zaś rubryka 21, podobnie jak rubr. 15 — przeznaczenie produkcji bez podawania ilości.

Niezależnie od powyższego dyrekcje L. P. sporządzą i prześlą jako załącznik Nr 6/PP

według wytycznych zawartych w dołączonej do niniejszego instrukcji mapy w skali 1 : 300.000 z naniesionymi granicami nadleśnictw, bazami surowcowymi, kolejami, drogami, zakładami projektowanymi, oraz obecnym stanem zakładów własnych i obcych, będących pod zarządem innych resortów.

Ze sprawą przebudowy ustroju przemysłowego ściśle się łączą kwestie ostatecznej likwidacji zakładów przemysłowych nieczynych już w chwili obecnej, lub też przeznaczonych do unieruchomienia zgodnie z opracowanym przez przez dyrekcję L. P. projektem.

Sprawa ta jest pilna również ze względu na ponoszenie obecnie przez administrację l. p. znacznych kosztów na zabezpieczenie tych zakładów oraz stopniową dekapitalizację budynków i urządzeń, jaka bezwątpienia z biegiem czasu staje się coraz większa. Chcąc mieć wnioski poszczególnych dyrekcyj L. P. przed wydaniem ostatecznego zarządzenia w sprawie trybu postępowania co do likwidacji różnych kategorii zakładów, Ministerstwo Leśnictwa poleca równorzędnie z planem przebudowy ustroju przemysłowego opracować projekt likwidacji wyżej wymienionych zakładów. Projekt ten winien obejmować zakłady nieczynne obecnie lub projektowane do unieruchomienia. Projekt winien zawierać następujące dane:

1) Które zakłady będą mogły być oddane do wykorzystania innym instytucjom, spółdzielczości lub samorządom (przemysł miejscowy, Samopomoc Chłopska i t. d.).

2) Które zakłady będą mogły być po dokonaniu demontażu przeznaczone na inne cele L. P. np. składy, wyłuszczarnie nasion i t. d.

3) Które zakłady będą mogły być po dokonaniu demontażu przekazane innym instytucjom lub spółdzielniom i samorządom, względnie przekazane U. L. do wykorzystania dla innych aniżeli przemysł drzewny celów.

4) W jakich zakładach nie tylko maszyny lecz i budynki winny być rozebrane a materiały budowlane w wypadku ich przydatności sprzedane lub wykorzystane w innych jednostkach administracji l. p.

5) W jaki sposób dyrekcja L. P. zamierza wykorzystać place pozakładowe w wypadku całkowitego demontażu zakładu lub zmiany przeznaczenia budynków (np. wyłuszczarnia, niewymagająca placów).

Powyższe dane należy ująć w zestawieniu wzór Nr 7/PP załączony do zarządzenia.

Rubrykę 5 zestawienia należy wypełnić zgodnie ze wskazówkami do wypełnienia rubryk 3 i 12 wzoru Nr 5/PP.

W rubryce 6 podać charakterystykę i stan budynków np. hala drewn. stan dobry, kotłownia masz. stan zły i t. d.

Dotyczy to również i rubryki 7, gdzie należy podać charakterystykę i stan najważniejszych urządzeń przemysłowych np. trak Hoffman rok 1907, prześwit ramy 80 cm obrotów, 180, skok 520 mm, stan średni.

W rubryce 8 należy podać „przekazać Samopomocy Chłopskiej, zdemontować, przeznaczyć na skład materiałów łupanych, przeznaczyć na osadę służbową i t. d.''

Wreszcie w rubrykach 9, 10 i 11 wykazać: W rubryce 9 materiały częściowo sprzedać, lub obrócić na jedną stodołę i t. d., w rubryce 10 trak do wykorzystania w dyrekcji lub trak do wykorzystania poza dyrekcją, lokomobila na złom i t. d., w rubryce 11 plac przekazać magistratowi, zalesić i t. d.

W wykonaniu niniejszego zarządzenia należy również kierować się wytycznymi zarządzenia Ministerstwa Leśnictwa z dnia 11 lipca 1947 r. Znak: IV/T. U. 5079/6799 w sprawie opracowania planu inwestycyjnego tartaków i zakładów dodatkowych.

Termin wykonania wyżej wymienionych planów Ministerstwo ustala na dzień 1 lipca 1948 r.

Ministerstwo wyraża przekonanie, że Dyrekcje L. P. należycie ocenią wagę zagadnienia, poruszonego w niniejszym zarządzeniu i dołożą wszelkich starań do należytego opracowania tego zagadnienia przy współpracy wszystkich zainteresowanych komórek organizacyjnych Dyrekcji L. P.

ZA MINISTRA

(Inż. R. Borowy)

PODSEKRETARZ STANU

INSTRUKCJA

do opracowania mapy rozmieszczenia zakładów przemysłu drzewnego, podległego Minsterstwu Leśnictwa i innych (zał. Nr 6/PP oraz szkiców sytuacyjnych zakładów (zał. Nr 3/PP).

1. **Mapa** (zał. Nr 6/PP).

Mapę rozmieszczenia zakładów przemysłowych należy wykonać na posiadanych światłodrukach obszaru Dyrekcji Lasów w skali 1:300.000.

1. Granicę Państwa należy oznaczyć paskiem karminu.
2. Granice Dyrekcji Lasów oznaczyć paskiem szerokości 4 mm koloru zieleni soczystej. Miejscowość i siedzibę D. P. podkreślić tym samym kolorem.
3. Granice województw oznaczyć paskiem karminu.
4. Granice nadleśnictw oznaczyć tuszem zielonym — 2 mm. Jako granice nadleśnictw należy rozumieć terytorialny zakres ich działania, a mianowicie lasy państwowe oraz nadzorowane tak, że cały obszar Dyrekcji winien być podzielony bez reszty na nadleśnictwa.
5. Powierzchnie leśne lasów państwowych pomalować barwą zieloną (zieleń soczysta). Parki Narodowe zakreskować pod kątem 45° tuszem ciemno-zielonym na tle zielonym.
6. Powierzchnie leśne lasów niepaństwowych pomalować sienną paloną.
7. Siedziby nadleśnictw oznaczyć tuszem czarnym znakiem umówionym, kółko średn. 3 mm z wieńcem jelenia. Wnętrze kółka cynober. Nad wieńcem umieścić numer nadleśnictwa. Siedziby urzędów Parków Narodowych oznaczyć kwadratem o boku 3 mm z wieńcem jelenia i numerem odpowiadającym spisowi nadleśnictw.
8. Na wolnych przestrzeniach mapy, poza granicami Dyrekcji, podać spis nadleśnictw, zgodny z umieszczonymi na mapie numerami.
9. Tartaki oznaczyć kółkiem tuszem czarnym o średnicy 4 mm. Tartaki: 1) własne czynne — kółko pomalować tuszem zielonym, 2) własne nieczynne — przekreślić 2-ma „prostopadłymi do siebie średnicami tuszem czarnym, 3) dzierżawione od a. l. p. lub będące w administracji poręczającej — kółko zamalować sienną, 4) dzierżawione przez a. l. p. — wewnątrz kółka o średnicy 4 mm wkreślić kółko współśrodkowe o średnicy 3 mm tuszem zielonym, tło zamalować tuszem fioletowym, 5) obce — tło zamalować tuszem fioletowym, 6) projektowane do budowy i przewidziane do prowadzenia — zamalować tło tuszem czarnym i otoczyć kółkiem współśrodkowym średn. 6 mm — karminem, 7) tartaki własne (czynne, nieczynne, wydzierżąwione) przewidziane do dalszego prowadzenia oznaczyć (według załączonego wykazu znaków) karminem — kółkiem współśrodkowym średnicy 6 mm, 8) tartaki obecnie wydzierżawione, a w przyszłości przewidziane do dalszego prowadzenia we własnej administracji, oprócz karminem oznaczyć w środku kropką średn. 2 mm tuszem zielonym.
10. Z prawej strony kółka oznaczającego tartak, umieścić numer kolejny spisu tartaków. Wysokość cyfr 3 mm. Spis tartaków należy podać na wolnym miejscu mapy.
11. Na mapie oznaczyć linie komunikacyjne dowozu dla zakładów projektowanych do pozostawienia: 1) koleje szerokotorowe — linia pełna wzór oznaczonej trasy kolei — karminem, 2) Kolejki wąskotorowe — linia przerywana — karmin, 3) drogi kołowe — linia sepia, 4) drogi wodne błękit.
12. Fabryki sklejek — oznaczyć trójkątem równobocznym o bokach 4 mm. Nieczynne przekreślić tuszem czarnym dwusieczną kąta przy podstawie. Tło — zieleń pod zarządem a. l. p., sienna - dzierżawione od a. l. p., tusz czarny — projektowane do budowy. Przeznaczone do dalszego prowadzenia — znak wkreślić w kółko zakreślone tuszem — karminem (zob. wykaz znaków).
13. Fabryki płyt pilśniowych — oznaczyć kwadratem o bokach 4 mm. Tło jak w p-cie 12.
14. Zakłady suchej destylacji drewna — prostokąt o bokach 3 mm × 6 mm. Dłuższy bok w kierunku N-S. Tło jak w p-cie 12.
15. Zakłady chemicznej przeróbki drewna — prostokąt o bokach 3 mm × 6 mm. Dłuższy bok w kierunku W-O. Tło jak w pkcie 12.

16. Zakłady dodatkowe: 1) stolarnia — półkole oparte na średnicy 4 mm. Średnica w kierunku N-S. 2) skrzynkarnia — rąb o bokach 3×3 mm, 3) beczkarnia — kształt beczki wysokość 4 mm, szer. 4 mm, 4) wełniarnia — 2 trójkąty złączone wierzchołkami (kszałt litery X), wysok. 5 mm, podstawa 3 mm, 5) kopyciarnia — trójkąt prostokątny o boku poziomym 4 mm, pionowym 3 mm, przeciw prostokątnej 5 mm, 6) parkieciarnia — dwa prostokąty o bokach 2×6 mm; zostawione w kształcie odwróconej litery V (wierzchołek do góry). Tło jak w p-cie 12.
17. O ile zakład dodatkowy znajduje się przy tartaku, oznaczenia zakładu dodatkowego należy umieścić nad oznaczeniem tartaku.
18. Na wolnym miejscu mapy należy podać spis zakładów dodatkowych.
19. Na wolnym miejscu mapy należy podać wykaz znaków.
20. Dokładność oznaczenia granic i terenów leśnych stwierdza na mapie swoim podpisem i pieczątką Kierownik Biura Zagospodarowania Lasów, dokładność zaś oznaczenia zakładów przemysłowych i dróg dowozowych stwierdza Kierownik Biura Użytkowania i Zbytu Drewna.
Podpisy winny być umieszczone w dolnym, rogu mapy.
21. Szkice sytuacyjne zakładów (zał. Nr 3/PP).

DYREKCJA LASÓW PAŃSTWOWYCH
Okręgu . . . .

Z E S T A
projektowanych zakła

Stan obecny						Stan pro				
Lp.	Nazwa i rodzaj zakładu	Własność oraz podstawy prawne sprawowania zarządu przez a. l. p.	Ilość traków lub maszyn głównych	Przerób surowca rocznie w m³	Zakład dalszej przeróbki	Lp.	Nazwa i rodzaj zakładu	Województwo	Powiat	Stacja kolejowa
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Szkic sytuacyjny zakładu przeznaczonego do dalszego prowadzenia, t. zn. do utrzymania w ruchu w ciągu dziesięciolecia, należy wykonać tuszem lub ołówkiem twardym (2H lub 3H) w skali 1 : 1000.

Rysunek winien być zorientowany w kierunku N — S. Na rysunku należy dokładnie zaznaczyć granice tartaków ołówkiem czarnym. Budynki wyrysowane w skali należy zakreskować: murowane — ołówkiem czerwonym, drewniane — ołówkiem czarnym. Składowisko surowca i składowisko tarcicy oznaczyć napisem. Podać szerokość i długość placów i budynków, linie wymiarowania zakończyć strzałkami.

Projektowane zmiany w wielkości placów zaznaczyć ołówkiem czerwonym, podając na wolnym miejscu poza rysunkiem. Wykonać opis inwestycji projektowanych na placach, np. — wylesić 0,25 ha lub dokupić od właściciela prywatnego i wykonać nasyp — czerwonym.

Przy projektowanych zmianach na rysunkach napisać numer, odpowiadający numerowi w opisie. U góry rysunku należy podać „Szkic tartaku . . . . . . D. L. P. w..........." U dołu arkusza podać skalę. W lewym rogu u dołu podać wykaz znaków użytych w szkicu. Z prawej strony arkusza podać opis zamieszczonych zmian.

W I E N I E

dów przemysłowych

Wzór Nr 5/PP

j e k t o w a n y						Zakłady dalszej przeróbki				Uwagi
Własność oraz podstawy prawne sprawowania zarządu przez a l. p.	Ilość traków lub maszyn głównych	Przerób surowca rocznie w m³	Przeznaczenie produkcji	Warunki ekspedycji produkcji	Sposób prowadzenia zakładu	Rodzaj zakładu	Wydzielony lub nie	Przerób surowca rocznie w m³	Przeznaczenie produkcji	
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22

DYREKCJA L. P. Okr. ....

Z e s t a w i e n i e
wykorzystania nieczynnych zakładów przemysłowych

L. p.	Nazwa i rodzaj zakładu	Województwo	Powiat	Tytuł własności	Charakterystyka i plan budynków	Charakterystyka i plan wyposażenia technicznego	Przeznaczenie zakładu	Zamierzone wykorzystanie w wypadku demontażu		
								budynków	wyposażenie techn.	placów
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Poz. 17

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
Departament
Zagospodarowania Lasów

Warszawa, dn. 5 maja 1948 r.

Zn. spr. III. H. O. 2351/3.

Sprawa: zieleni dla celów dekoracyjnych.

Z uwagi na nadchodzący okres wycieczek oraz różnych uroczystości i świąt majowych, połączonych z tradycyjnym strojeniem zielenią pojazdów, domów, świątyń, placów publ. itd. daje się niejednokrotnie zauważyć masowe wyłamywanie zieleni przez ludność, co jest całkowicie niezgodne z zasadami hodowli i w konsekwencji doprowadza do schorzeń drzew i krzewów, a często do dewastacji zagajników i młodników.

Aby uniknąć na przyszłość tego rodzaju plądrowniczej gospodarki w lasach i oprzeć pobieranie zieleni na zasadach gospodarki prawidłowej, zechcą dyrekcje wydać niezwłocznie podległym nadleśnictwom odpowiednie zarządzenia, regulujące wyczerpująco sposób pobierania zieleni z lasów i umożliwiające przeprowadzenie prawidłowej kontroli tych czynności.

Zainteresowana ludność winna każdorazowo zwracać się do właściwych n-ctw, które określą miejsce, sposób i czas pozyskania zieleni i wydadzą odpowiednie pisemne dowody, stwierdzające legalne pobranie zieleni zgodnie z wymogami hodowlanymi i upoważniające do wywożenia jej z lasu i dostarczania na miejsce przeznaczenia. Osoby, nie mające takich zaświadczeń, należy zatrzymywać i przedstawiać do surowego ukarania, a zieleń konfiskować.

Jednocześnie dyrekcje winny określić sposób pobierania zieleni z lasów nie stanowiących własności Państwa, na które powinien być rozszerzony nadzór administracji państwowej i analogiczny sposób postępowania w tych sprawach (na podstawie art. 11 i 24 dekretu z dn. 26. IV. 48 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa).

Takie ujęcie zagadnienia z pewnością ułatwi kontrolę czynności, związanych z pobieraniem zieleni z lasów i uniemożliwi dokonywanie nadużyć na tym odcinku.

ZA MINISTRA
(inż. K. Iwanowski)
PODSEKRETARZ STANU

Poz. 18

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
Departament
Zagospodarowania Lasów

Warszawa, dn. 12 maja 1948 r.

Zn. spr. III. Pos. 100/25.

Sprawa: organizacja Komisji Zalesień i Zadrzewień.

I.

Przy Głównym Urzędzie Planowania Przestrzennego istnieje od roku Komisja Zalesień i Zadrzewień, jako organ opiniodawczy i koordynujący w zakresie opracowania zalesień i zadrzewień w skali planu krajowego oraz wytycznych do opracowania takich planów regionalnych.

Ze względu na konieczność koordynacji pracy różnych czynników w tym zakresie — w myśl uzgodnień w tej sprawie na wspomnianej Komisji — Główny Urząd Planowania Przestrzennego polecił Regionalnym Dyrekcjom Planowania Przestrzennego powołanie również wojewódzkich komisji zalesień i zadrzewień przy każdej Dyrekcji.

Komisja Zalesień i Zadrzewień przy Regionalnej Dyrekcji Planowania Przestrzennego jest organem doradczym, powołanym do opiniowania i koordynowania czynności zainteresowanych władz i instytucji w zakresie zwiększania obszarów lasów i zadrzewień regionu.

Czynności Regionalnej Komisji Zalesień i Zadrzewień obejmują sprawy:

a) zasad sporządzania planów mających na celu zwiększenie obszaru lasów i zadrzewień w skali regionalnej i miejscowej;

b) współpracy zainteresowanych władz i instytucji przy sporządzaniu i realizacji regionalnych i miejscowych planów zwiększenia obszarów lasów i zadrzewień oraz ich ochrony, jak również uzgadniania tych prac co do miejsca i czasu;

c) przygotowania tez do odnośnych przepisów i opracowania innych zagadnień w zakresie zwiększenia obszaru lasów i zadrzewień w skali regionalnej i miejscowej.

Regionalna Komisja Zalesień i Zadrzewień składa się z 16 członków reprezentujących Dział Rolnictwa i Reform Rolnych, Dowództwo Okr. Wojsk., Wydział Zdrowia i inne władze; wyłania ona spośród siebie dwie Podkomisje: 1) Podkomisję Zalesień i 2) Podkomisję Zadrzewień. W skład Podkomisji Zalesień wchodzą:

1) Przewodniczący, którym jest przedstawiciel R. D. P. P.,
2) Przedstawiciel Dyrekcji Lasów Państwowych,
3) Przedstawiciel Działu Rolnictwa i Reform Rolnych,
4) Przedstawiciel Wojew. Związku Samopomocy Chłopskiej,
5) Sekretarz Komisji.

W skład Podkomisji Zadrzewień — oprócz wyżej wymienionych wchodzą ponadto przedstawiciele: Dyrekcji Kolei Państwowych, Wydziału Komunikacyjnego, Wydziału Zdrowia, Wydziału Urządzeń Drogowych, Wydziału Samarządowego, Wydziału Osiedleńczego, Wydziału Odbudowy oraz Oddziału Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

Podkomisje zbierają się co najmniej raz na 3 miesiące, a w razie potrzeby na zaproszenie Przewodniczącego.

II.

Stworzenie planu zwiększenia obszaru lasów nastąpi w trybie przepisów o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. nr 16/1946 poz. 109 i Dz. U. R. P. nr 52/1947 poz. 284).

Przed przystąpieniem do sporządzania planów:

a) krajowego,
b) regionalnych,
c) miejscowych,

zebrane będą materiały, potrzebne do ustalenia szczegółowych zasad sporządzania planów. Materiały te zebrane w postaci kartograficznej i opisowej, na podstawie specjalnej **instrukcji technicznej** dla poszczególnych gmin, powiatów i województw, składać się będą z zestawienia następujących kategorii gruntów, o ile nie są one przeznaczone na inne cele:

a) dotychczasowych gruntów leśnych,

b) gruntów, które mogą być zalesione przed sporządzeniem planów,

c) gruntów, których zalesienie może być dokonane po uprawomocnieniu się planów.

Do gruntów, które mogą być zalesione przed sporządzeniem planów, zalicza się:

a) nieużytki, które nawet w razie zmeliorowania nie nadawałyby się na użytki rolne;

b) grunty zagrażające sąsiednim terenom (lotne piaski);

c) grunty najsłabsze, rolniczo nieopłacalne, stanowiące własność Skarbu Państwa i instytucji prawa publicznego oraz stanowiące własność osób fizycznych w przypadku zgody właścicieli lub obowiązku ustawowego;

d) grunty, których zalesienie konieczne jest dla obrony Państwa;

e) grunty, których zalesienie konieczne jest dla prawidłowego odgraniczenia uprawy leśnej od innych rodzajów upraw.

Do gruntów, których zalesienie może być dokonane dopiero po uprawomocnieniu się planów, zalicza się grunty, których zalesienie okaże się potrzebne dla osiągnięcia ustalonych regionalnych norm lesistości, z uwzględnieniem czynników klimatycznych, gospodarczych i demograficznych, a mianowicie: najsłabsze, rolniczo nieopłacalne — głównie z uwagi na niedostateczne nakłady kapitałowe i odległość od rynków zbytu — przy pełnym poszanowaniu praw i interesów właścicieli. O konieczności zalesienia dla obrony Państwa decydują władze wojskowe.

III.

Zasady zwiększenia obszaru lasów opierać się będą na ustaleniu ogólnego obszaru gruntów, które powiny być przeznaczone do utrzymania ich pod uprawę leśną na obszarze całego Państwa i w poszczególnych regionach, oraz na ustaleniu regionalnych i miejscowych zasad

rozmieszczenia lasów. Zwiększenie obszaru lasów powinno nastąpić w takim stopniu, aby powierzchnia gruntów, przeznaczonych do utrzymania ich pod uprawę leśną, wynosiła przynajmniej 25% ogólnej powierzchni Państwa.

Powierzchnia gruntów przeznaczonych do zalesienia obejmuje ponadto grunty nieleśne, związane gospodarczo lub administracyjnie z państwowym gospodarstwem leśnym.

Ustalenie powierzchni, o którą powinno nastąpić zwiększenie obszaru lasów w poszczególnych regionach i miejscowościach, dokonane będzie (dla sporządzenia planów regionalnych i miejscowych) na zasadzie:

a) pozostawienia pod uprawą leśną dotychczasowych gruntów leśnych, których zmiana użytkowania może nastąpić tylko w przypadkach i w trybie, przewidzianych w przepisach obowiązujących;
b) zwiększenia dotychczasowego obszaru lasów odpowiednio do zadań, jakie spełniać mają lasy oraz do ilości gruntów, jakie mogą być przeznaczone do tego celu.

Jednocześnie ze zbieraniem wstępnych materiałów opracowana będzie teoretycznie pożądana lesistość regionów, przy czym wzięte będą przede wszystkim pod uwagę czynniki klimatyczne, glebowe i gospodarcze.

IV.

Ministerstwo Leśnictwa upoważnia ob. ob. Dyrektorów Lasów do mianowania spośród pracowników Dyrekcji jednego przedstawiciela oraz jego zastępcę na członka Regionalnej Komisji Zalesień i Zadrzewień, a także — spośród nadleśniczych — jednego przedstawiciela oraz jego zastępcę na członka Powiatowej Komisji Zalesień i Zadrzewień (oczywiście z chwilą ukonstytuowania się tejże).

Na terenie każdego województwa i powiatu winien być wyznaczony jeden przedstawiciel i jego zastępca na członka Komisji Zalesień i Zadrzewień. Dyrekcje mające siedziby na terenie danego województwa wyznaczają przedstawiciela do Regionalnej Komisji Zalesień i Zadrzewień, przy czym podają nazwisko delegata do wiadomości sąsiedniej Dyrekcji, której granice okręgu obejmują obszary administracyjne tego samego województwa, a to celem nawiązania wzajemnej ścisłej współpracy w zakresie planowania w granicach administracyjnych województw. Sąsiednia Dyrekcja mianuje wówczas zastępcę przedstawiciela Komisji Zalesień i Zadrzewień.

Z uwagi na konieczność przedstawienia Regionalnej Komisji Zalesień i Zadrzewień materiałów, odnośnie zalesień inwestycyjnych, zebranych i opracowanych należycie, ob. ob. Dyrektorzy Lasów proszeni są o powołanie w podległych sobie urzędach Dyrekcji specjalnego kolegium, składającego się z kierowników: Biura P. O. i Z. L. i Oddziału Stanu Posiadania, które miałoby za zadanie opracowanie zarządzeń i intsrukcji podległym jednostkom organizacyjnym, dotyczących gromadzenia i oceny materiałów kartograficznych i opisowych oraz zachowania formalności związanych z przejmowaniem obszarów wytypowanych do zalesień inwestycyjnych — zarząd i użytkowanie państwowego gospodarstwa leśnego.

Obradom powołanego kolegium przewodniczy z urzędu kierownik Biura Planowania i Organizacji, a w jego zastępstwie kierownik Biura Zagospodarowania Lasów.

Przewodniczący Kolegium, lub wyznaczony przez niego zastępca, winien być mianowanym na członka Regionalnej Komisji Zalesień i Zadrzewień oraz brać udział w posiedzeniach tej komisji względnie Podkomisji Zalesień.

Projekty miejscowych planów zagospodarowania terenowego względnie wnioski władz leśnych I instancji, składane Powiatowym Komisjom Zalesień i Zadrzewień, w sprawie zalesień inwestycyjnych podlegają ocenie oraz aprobacie kolegium.

Jest wskazanym, żeby przedstawiciele a. l. p. do Regionalnej Komisji Zalesień i Zadrzewień kładli wyraźny nacisk na konieczność najprędszego zorganizowania również Powiatowych Komisji Zalesień i Zadrzewień oraz na opracowanie miejscowych planów zagospodarowania terenowego obszarów objętych przebudową ustroju rolnego. Obszary przeznaczone do zalesienia muszą być na terenie każdej wsi — na gruncie — określone; stanie się to jednak możliwym dopiero wtedy, gdy będą opracowane miejscowe plany zagospodarowania terenowego przez Komisje powiatowe.

Grunty przeznaczone na podstawie miejscowych planów zagospodarowania terenowego do zalesień lub zadrzewień, stanowić mogą własność Skarbu Państwa, lub też osób fizycznych i prawnych.

Grunty stanowiące własność Skarbu Państwa, a przeznaczone do zalesienia na zasadzie

miejscowego planu zagospodarowania terenowego, mogą być niezwłocznie objęte akcją zalesień inwestycyjnych. W tym celu należy większe obszary stanowiące własność Skarbu Państwa — zależnie od ich konfiguracji oraz położenia w stosunku do pozostałych lub sąsiadujących kompleksów leśnych — przejąć w zarząd i użytkowanie państwowego gospodarstwa leśnego. Natomiast małe obszary gruntów, będących własnością Państwa i przeznaczone do zalesienia, otoczone ze wszystkich stron gruntami rolnymi, lub położone zdala od kompleksów leśnych, należy pozostawić we władaniu Funduszu Ziemi, i zależnie od ich dalszego przeznaczenia zalesić na koszt użytkownika.

Przedstawiciele a. l. p. biorąc udział w Komisjach, winni **wyraźnie zaakcentować**, jakie mianowicie grunty pod zalesienia mają przejść do państwowego gospodarstwa leśnego a jakie pozostać w Funduszu Ziemi.

Grunty, przeznaczone do zalesień a będące własnością osób fizycznych lub prawnych, będą włączone do akcji zalesień inwestycyjnych za wyraźną zgodą właścicieli lub na mocy obowiązujących w tym względzie przepisów.

W tych wypadkach, gdy grunty przeznaczone do zalesień nie są przejmowane w zarząd i użytkowanie państwowego gospodarstwa leśnego, administracja lasów państwowych dostarczy w miarę możności materiał sadzonkowy po kosztach własnych i narzędzi oraż udzieli fachowych wskazówek odnośnie sposobu zalesienia i doboru gatunków.

Fakt zalesienia gruntów, będących własnością osób fizycznych lub prawnych, w niczym nie będzie naruszał praw własności, niezależnie od powierzchni zalesionego kompleksu.

Regionalne Dyrekcje Planowania Przestrzennego posiadają bliższe wskazówki organizacji Komisji Zalesień i Zadrzewień oraz „Tezy" do opracowania planów zagospodarowania przestrzennego w zakresie zwiększenia obszaru lasów i zadrzewień; przedstawiciele a. l. p. mogą wymienione materiały w R. D. P .P. pozyskać względnie zaznajomić się z nimi.

Dyrekcje Lasów Państwowych obejmą w swych okresowych sprawozdaniach z czynności również wyniki współpracy z R. D. P. P. w zakresie zalesień i zadrzewień, oraz podadzą do wiadomości Ministerstwa nazwiska przedstawicieli wyznaczonych w myśl niniejszego zarządzenia do Komisji Zalesień i Zadrzewień.

Końcowo zaznacza się, że czynny udział przedstawicieli a. l. p. w przedmiotowych komisjach będzie miał wielkie znaczenie dla krajowego gospodarstwa leśnego.

ZA MINISTRA

(inż. K. Iwanowski)

PODSEKRETARZ STANU

Poz. 19

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
BIURO PRAWNE
Zn. Pr/Og/007/3/48
Sprawa: opłat skarbowych od korespondencji handlowej.

Warszawa, dn. 20 maja 1948 r.

Do
Dyrekcji Lasów Państwowych
Okręgu
według rozdzielnika

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dn. 28 kwietnia 1948 r. Nr D. V. 4483/4/48 w sprawie opłat skarbowych od korespondencji handlowej, Ministerstwo zawiadamia, że projekt rozporządzenia wykonawczego do dekretu z dn. 3 lutego 1947 r. o opłatach skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107) przewiduje zwolnienie podań i świadectw od opłat skarbowych, w sprawach w których Skarb Państwa działa jako podmiot prawa prywatnego to znaczy w sprawach pozbawionych przejawów władztwa (imperium). Do tego rodzaju spraw, w których urząd państwowy występuje jako podmiot prawa prywatnego, w pierwszym rzędzie będzie należała korespondencja w związku z tranzakcjami handlowymi, zawieranymi pomiędzy Skarbem Państwa (dyrekcje, nadleśnictwa) z jednej strony, a poszczególnymi kontrahentami z drugiej. Należy przy tym zaznaczyć, że zwolnieniu od opłat skarbowych nie podlegają sprawy, dotyczące sprzedaży mienia poniemieckiego i opuszczonego przez Główny Urząd Likwidacyjny.

Wobec tego, że wspomniane rozporządzenie wykonawcze w niedługim czasie wejdzie w życie, Ministerstwo Skarbu w wyżej powołanym piśmie już zezwoliło stosować zwolnienia od opłat skarbowych odnośnie podań (ofert) i świadectw w wyżej omawianych sprawach.

DYREKTOR BIURA PRAWNEGO:

(—) mgr E. Stankiewicz

Poz. 20

3-ci załącznik do zarządzenia z dn. 28. VIII. 1946 r. Zn. V/Ub-Łow. 422/15-A Dz. Urz. Min. Leśn. Nr 2 Rok I z dn. 1. X. 1946.

Warszawa, dn. 22 maja 1948 r.

CENNIK Nr 4.

użytków z łowiectwa obowiązujący na terenach Lasów Państwowych od dn. 1 czerwca 1948 r. aż do odwołania.

Wymienione poniżej ceny obejmują nie tylko sam odstrzał, ale również i całą ubitą sztukę, która stanowi własność myśliwego.

L. p.	Rodzaj zwierzyny	Opłata za odstrzał		Uwagi
		a	b	
		dokonany przez osoby prywatne	dokonany przez funkc. L. P. Min. Leśnictwa	
		złotych	złotych	
1.	Jeleń od 10-taka wzwyż i wsteczniak poniżej 10-taka na rykowisku	4.000 nadto dopłata po 500 zł za każdy kg wieńca powyżej 4 kg	1.500 nadto osobna dopłata po 200 zł za każdy kg wieńca powyżej 4 kg	
2.	Jeleń mnich, szydlarz z wilczą odnogą oraz ze zmurszałym wieńcem i z odstrzału hodowlanego	3.000	1.000	
3.	Jeleń młody poniżej 10-taka (przyszłościowy)	10.000	10.000	
4.	Łania ubita w czasie rykowiska	10.000	10.000	Opłata karna bez prawa zabrania ubitej sztuki
5.	Łania, odstrzał selekcyjny, ubita przed 1. IX. lub po 15. X.	2.000	600	Odstrzał selekcyjny może być dokonany tylko przez osoby imiennie upoważnione przez Min. Leśnictwa
6.	Daniel łopatacz	4.000	1.500	
7.	Daniel poniżej łopatacza	5.000	2.000	
8.	Daniel, odstrzał hodowlany	2.000	1.000	
9.	Łania daniela ubita na bekowisku	4.000	4.000	Bez prawa zabrania
10.	Łania daniela odstrzał selekcyjny, dokonany przed 1. X. lub po 1. XII.	1.000	400	Jak w p. 5

L. p.	Rodzaj zwierzyny	Opłata za odstrzał		Uwagi
		a	b	
		dokonany przez osoby prywatne	dokonany przez funkc. L. P. Min. Leśnictwa	
		złotych	złotych	
11.	Sarna rogacz 6-tak	2.000	800	
12.	Rogacz selekcyjny	1.500	600	
13.	Rogacz szpiczak jednoroczny i rogacz młody poniżej 6-taka (przyszłościowy)	2.500	2.500	
14.	Sarna koza	2.000	2.000	Bez prawa zabrania sztuki
15.	Sarna koza odstrzał selekcyjny	700	400	
16.	Muflon tryk z muszlami powyżej 30 cm dług.	4.000	1.000	
17.	Muflon tryk z muszlami poniżej 30 cm dług.	6.000	1.500	
18.	Muflon owca	8.000	8.000	Bez prawa zabrania sztuki
19.	Dzik do 30 kg	500	200	Waga liczy się po wypatroszeniu
20.	Dzik do 31—50 kg	1.000	400	
21.	Dzik 51—100 kg	1.500	500	
22.	Dzik powyżej 100 kg	2.500	800	
23.	Zając szarak	150	100	
24.	Zając bielak	200	150	
25.	Dziki królik	40	—	
26.	Głuszec kogut	2.000	600	
27.	Głuszec kura	2.500	2.500	Bez prawa zabrania
28.	Cietrzew kogut	500	100	
29.	Cietrzew kura	500	500	Bez prawa zabrania

L. p.	Rodzaj zwierzyny	Opłata za odstrzał a dokonany przez osoby prywatne złotych	Opłata za odstrzał b dokonany przez funkc. L. P. Min. Leśnictwa złotych	Uwagi
30.	Jarząbek	100	50	
31.	Kuropatwa	50	25	
32.	Przepiórka	30	15	
33.	Bażant — kogut	150	80	
34.	Bażant — kura	400	400	Bez prawa zabrania
35.	Czapla	50	—	
36.	Żóraw	300	40	
37.	Dzika gęś	300	150	
38.	Dzika kaczka	80	40	
39.	Dubelt i batalion	30	15	
40.	Kszyki i inne ptactwo błotne i wodne			
41.	Dziki gołąb	50	20	
42.	Słonka i kulon	50	25	
43.	Lis	1.000	500	
44.	Lis parszywy bez opłaty o ile na miejscu zakopany			
45.	Borsuk	500	100	
46.	Kuna leśna (tumak)	2.000	1.000	
47.	Kuna domowa	500	—	
48.	Tchórz i gronostaj	100	10	
49.	Wydra	6.000	2.500	
50.	Ryś	15.000	5.000	
51.	Wilk	800	300	

Uwaga: O kategorii ubitej zwierzyny płowej i dzików decyduje miejscowy nadleśniczy.

Stołówki Ministerstwa Leśnictwa, poszczególnych D. L. P. oraz szkół i kursów leśno-zawodowych obowiązane są płacić za zwierzynę następujące ceny za 1 kg całej sztuki wypatroszonej, w skórze:

1) jelenie, sarny po 50 zł za 1 kg
2) dziki „ 25 „ „ 1 „
3) zające „ 100 „ „ 1 „

z dodatkiem kosztów transportu i polowania urządzonego wyłącznie na potrzeby stołówki oraz amunicji.

Sposób pobierania opłat za indywidualny odstrzał zwierzyny od osób prywatnych jest następujący:

L. p.	Rodzaj zwierzyny	Należy pobierać			
		Przy zamawianiu odstrzału tytułem bezzwrotnej zaliczki od 1 sztuki	Następnie		
			za ubicie sztuki.	za zranienie sztuki	za strzał chybiony
52.	Jeleń i daniel	1.000	resztę	3.000	1.000
53.	Sarna rogacz	500	„	1.500	500
54.	Muflon	1.500	„	3.000	1.000
55.	Ryś	5.000	„	10.000	2.000
56.	Głuszec	500	„	1.500	1.500
57.	Cietrzew	100	„	400	—

Zranienie zwierzyny wymienionej w p. 53 do 57 włącznie liczy się za dokonany odstrzał. Przez oddanie strzału chybionego myśliwy nie traci prawa dokonania zakupionego odstrzału.

MINISTER
w z.
inż. Ryszard Borowy

Poz. 21

MINISTERSTWO LEŚNICTWA

Znak V/Łow/435/1.

Warszawa, dn. 28. V. 1948 r.

Sprawa: hodowlany (selekcyjny) odstrzał zwierzyny płowej w Lasach Państwowych w okresie 1948/49.

Zgodnie z zarządzeniem Ministra Leśnictwa w sprawie hodowlanego odstrzału zwierzyny płowej z dnia 23. X. 47 r. Zn. V/Łow/270/Pr. 32 — Ministerstwo Leśnictwa ustanawia na okres 1948/49 następujące zasady dokonywania odstrzału hodowlanego (selekcyjnego) zwierzyny płowej:

1) Odstrzał hodowlany może być sprzedawany i dokonywany przez te osoby, które określa punkt 5 wyżej wymienionego zarządzenia Ministra Leśnictwa.
Myśliwym, ubiegającym się o zezwolenie na dokonanie odstrzału hodowlanego, którzy oświadczą, że na prawidłowym odstrzale się nie znają — może być sprzedany odstrzał selekcyjny pod warunkiem, że asystować im będzie przez cały czas polowania doświadczony w tym kierunku leśnik albo inny myśliwy, na którego asystę wyrazi zgodę D. L. P. Każdy strzał musi wówczas uzyskać aprobatę osoby asystującej myśliwemu.
Odpowiedzialność za nieprawidłowy odstrzał ponosi osoba asystująca myśliwemu wg norm podanych w p. 3 niniejszego pisma.
O ile warunek należytej asysty nie może być z jakichkolwiek powodów spełniony, odstrzału należy stanowczo odmówić.

2) Dzierżawcom obwodów łowieckich mogą Dyrekcje L. P. udzielić zezwolenia na dokonywanie odstrzału selekcyjnego w ściśle

określonej ilości pod warunkiem, że poroże każdej sztuki przedłożone będzie właściwemu nadleśniczemu do oceny najpóźniej w ciągu 7 dni po jej ubiciu.

W razie stwierdzenia nieprawidłowego odstrzału nadleśniczy obowiązany jest wstrzymać dalszy odstrzał selekcyjny, a w następnym roku należy takiemu dzierżawcy odmówić selekcyjnego odstrzału, a tylko wyjątkowo zezwolić na odstrzał selekcyjny w asyscie osoby zatwierdzonej przez miejscowego nadleśniczego. Osoba ta decyduje w każdym poszczególnym wypadku, czy do danej sztuki może być oddany strzał.

3) Myśliwy, który zakupił odstrzał sztuk selekcyjnych nie posiada prawa odstrzału sztuk łownych, w czasie przeznaczonym do odstrzału selekcyjnego.

Za nieprawidłowo dokonany odstrzał jelenia-byka lub sarny-rogacza opłaca myśliwy dwukrotną cenę, ustaloną obowiązującym cennikiem za odstrzał sztuki łownej, a **nadto poroże staje się własnością Skarbu Państwa** i ma być przez nadleśnictwo oddane za pokwitowaniem do zbiorów właściwej Dyrekcji L. P.

Orzeczenie o prawidłowości odstrzału wydaje miejscowy nadleśniczy. W razie sporu decyduje ostatecznie Komisja, składająca się z dwóch osób, wyznaczonych przez Dyrektora L. P.

Myśliwemu, który dokonał prawidłowego odstrzału selekcyjnego nadleśnictwo jest zobowiązane wydać stosowne zaświadczenie.

W zaświadczeniu należy wymienić imię i nazwisko myśliwego, miejsce zamieszkania, ilość gatunek i jakość odstrzelonych sztuk zwierzyny łownej oraz podać datę i miejsce ubicia.

Myśliwemu, który dokonał odstrzału nieprawidłowo — zaświadczeń wydawać nie należy, a o fakcie należy powiadomić właściwą terenowo Dyrekcję L. P.

Myśliwi, posiadający zaświadczenia prawidłowo dokonanego odstrzału selekcyjnego będą mieli pierwszeństwo w zakupie odstrzału hodowlanego w następnym roku.

Od myśliwego postronnego zakupującego selekcyjny odstrzał należy zażądać pisemnego oświadczenia, że warunki i sankcje obowiązujące przy dokonywaniu odstrzału selekcyjnego zostały mu podane do wiadomości i że zobowiązuje się ponieść odpowiedzialność za nieprawidłowo dokonany odstrzał zgodnie z niniejszymi przepisami. Ogólne zasady i wytyczne hodowlanego odstrzału zwierzyny płowej ustala załącznik do zarządzenia Ministra Leśnictwa z dn. 23. X. 47 r. Zn. V/Łow/270/Pr/32. Załącznik do niniejszego zarządzenia stanowiący integralną jego część określa bardziej szczegółowo okoliczności, które należy brać pod uwagę przy dokonywaniu hodowlanego odstrzału jeleni i sarn.

4) Ustala się następujące terminy dla dokonywania selekcyjnego odstrzału zwierzyny płowej w roku 1948/49:

a) jelenie - byki od 15 lipca do 31 sierpnia i od 15 października do 28 lutego.

b) łanie i cielęta jelenia od 15 października do 28 lutego.
Odstrzał selekcyjny jeleni — byków może być dokonany w okresie przedrykowiskowym w ilości 30% sztuk ogólnej liczby jeleni przeznaczonych do odstrzału w r. 1948 i 30% w okresie porykowiskowym oraz 40% byków łownych w czasie rykowiska.

c) Sarny — rogacze od 1 czerwca do 31 października (tu czas odstrzału selekcyjnego pokrywa się częściowo z czasem odstrzału sztuk łownych w okresie od 1 sierpnia do 31 października).

d) Odstrzału sarn — kóz w roku 1948/49 jeszcze nie przewiduje się.

Odstrzał selekcyjny łani — jeleni może być dokonany tylko w tych Dyrekcjach L. P., które otrzymały od Ministerstwa Leśnictwa zezwolenie.

Ze względu na niedostateczny jeszcze stan ilościowy sarn w ogóle, ilość sztuk łownych przeznaczonych do odstrzału nie może przekraczać 20% ogólnej ilości sarn — rogaczy zatwierdzonych przez Ministerstwo Leśnictwa do odstrzału w r. 1948/49 na terenie całej Dyrekcji L. P.

Odstrzał sztuk łownych należy więc przydzielić tylko w tych nadleśnictwach, gdzie stan sarn jest obecnie najlepszy.

Nadto w r. 1948 wolno każdej Dyrekcji sprzedać jednemu myśliwemu nie więcej niż 2 rogacze łowne. Dotyczy to również leśników.

DYREKTOR DEPARTAMENTU

Inż. K. Pasternak

Załącznik do zarządzenia Ministerstwa Leśnictwa z dn. 26. V. 48 r. Zn. V/Łow./435/1.

WSKAZÓWKI

dotyczące wykonywania odstrzału selekcyjnego zwierzyny płowej w r. 1948/49.

1) **Jelenie — byki.**

Ponieważ stosunek płci u jeleni jest obecnie nieprawidłowy, wypada bowiem w łowisku 1 byk na 2 lub 3 a nawet 4 łanie, należy za tym odstrzał byków przed rykowiskiem przeprowadzać bardzo oględnie t. j. odstrzeliwać tylko te sztuki, które w interesie racjonalnej hodowli należy bezwzględnie z łowiska usunąć.
Wobec powyższego należy odstrzelić w okresie od 15 lipca do 31 sierpnia po zupełnym wytarciu wieńca:

a) sztuki zdegenerowane bez względu na ich wiek, o wieńcu bardzo słabym, t. j. niskim i cienkim koloru jasnego,

b) sztuki wybitnie chore lub silnie okaleczone,

c) mnichy, szydlarze i perukarze.

W drugim okresie odstrzału hodowlanego t. j. od 15 października 48 r. do 28 lutego 49 r. należy dokonać odstrzału sztuk wymienionych w punkcie a, b i c, a nadto byków o niepożądanej formie wieńca t. zn. wieczne ósmaki oraz stare byki wsteczniaki, stanowiące zresztą cenną zdobycz również w czasie rykowiska.

W nadleśnictwach L. P., które muszą przeprowadzić odstrzał hodowlano - redukcyjny, wolno również odstrzelić pozostałe po rykowisku 10-taki nieposiadające korony.

2) **Łanie — jelenie.**

Prawidłowy odstrzał hodowlany łań polega na usuwaniu nadmiaru łań w celu uzyskania zdrowego materiału hodowlanego i prawidłowego stosunku płci.

W normalnych warunkach stosunek ten powinien wynosić 1 : 1,5 — 2,5 jednak obecnie wobec niskiego na ogół stanu jeleni w Polsce należy uważać za normalny stan 1 byk na 2,5 łanie.

Dokonywując hodowlanego odstrzału łań należy brać pod uwagę następujące okoliczności:

a) sztuki dorodne i silnie zbudowane o dużej wadze ciała wydają silne i zdrowe potomstwo,

b) łanie prowadzące chmarę czyli t. zw. licówki, należy bezwzględnie pozostawiać, jako najlepszy materiał hodowlany.

c) Należy być ostrożnym przy odstrzale łań jałowych, gdyż takowe spotyka się na ogół rzadko. Przeważnie są to sztuki, które z jakiegoś powodu utraciły cielę.

Hodowlany odstrzał łań powinien odnosić się w pierwszym rzędzie do sztuk chorych i silnie okaleczonych, a następnie do sztuk starszych o wybitnie małej masie ciała oraz do sztuk bardzo starych i jałowych.

W nadleśnictwach, które zmuszone są do dokonywania odstrzału hodowlano-redukcyjnego wolno w ostatniej fazie odstrzału ubijać młódki (jałówki) t. j. 2-letnie łanie o słabej kondycji.

3) **Cielęta jelenie.**

Selekcyjny odstrzał cieląt jeleni winien odnosić się do sztuk wątłych, chorych lub ku-

lawych. Ponieważ cielęta wątłe są zwykle potomstwem słabej lub chorej łani, więc z reguły należy odstrzelić matkę oraz jej cielę, przy czym ciele winno być wpierw usunięte z łowiska.

4) **Sarny rogacze.**

Selekcyjny odstrzał sarn-rogaczy dotyczy kolejno:

a) sztuk chorych, silnie okaleczonych i wybitnie kulawych (bez względu na wiek),

b) sztuk starszych niż 2 lata, które osadziły parostki szpicaka lub widłaka,

c) sztuk starszych o porożu bardzo słabego szóstaka, o cienkiej i krótkiej tyce i odnogach, lub o parostkach wygiętych w jedną stronę,

d) perukarzy i szydlarzy,

e) sztuk niewyfarbowanych po 15 czerwcu,

f) sztuk o wijącym się wzroście parostku (korkociągowce), począwszy od sierpnia.

Uwaga: Charakterystyczne cechy, po których można odróżnić starego jelenia i rogacza od młodego są następujące:

Jeleń młody

długa cienka szyja, którą przy kroczeniu trzyma wzniesioną do góry. Długa cienka głowa, słaba grzywa. Zad ścięty pod ostrym kątem. Wyciera wieniec w sierpniu.

Jeleń stary

szyja gruba (przez co wydaje się krótsza), którą byk w czasie ruchu trzyma prawie poziomo. Krótka, gruba głowa, silna grzywa. Ścięcie zadu prawie prostokątne. Wyciera wieniec w lipcu.

Sarna rogacz młody

Długa cienka szyja, którą w czasie kroczenia trzyma wzniesioną do góry. Cienkie tyki z długimi, ostrymi odnogami. Wyciera poroże w maju, a nawet czerwcu. Wyfarbowany wcześnie. Długa głowa. Pasie się spokojnie, nie wyrzucając głowy.

Sarna rogacz stary

Szyja gruba, przez co wydaje się krótsza. W czasie kroczenia szyja pochylona prawie poziomo. Odnogi poroża, a specjalnie odnogi przednie przeważnie słabo rozwinięte, lecz grube. Głowa często obsypana siwizną i o ostrym wyrazie. Wyciera poroże w kwietniu. Wyfarbowany później. Pasie się niespokojnie, często wyrzuca głowę do góry, badając czy nie grozi mu niebezpieczeństwo.

CENA NINIEJSZEGO NUMERU ZŁ 34,80

Adres Redakcji i Admin.: Min. Leśnictwa, Biuro Prawne, Warszawa, ul. Wawelska 52/54. Narodowy Bank Polski w Warszawie — rachunek żyrowy, Państwowy Bank Rolny w Warszawie — rachunek bieżący Nr 341 (Ministerstwo Leśnictwa „Lasy Państwowe"), Pocztowa Kasa Oszczędności w Warszawie — rachunek czekowy Nr 1 — 4676.

Państw. Toruńskie Zakł Graf. Oddział Drukarnia Nr 1 w Inowrocławiu, ul. Król. Jadwigi 7. 564 - 2100 - 48/E 486492